

A szárnalmasok öngólja

(folytatás az első oldalról)

Az összes ostoba álfelháborodott, gondolkodásra alkalmatlan viszont, nagyban segítette a Jobbikot, hiszen Vonáék, mint minden apróságból, ebből is hatalmas politikai előnyöket kovácsoltak maguknak. Vona meglehetősen primitív levelet küldött a fogadatlant prókátorként jelmezében feszengő zsidó nagykövetnek, s a TV-ben büszkén közölte, hogy levelét immár mintegy félmillióan látták az „arckönyvön”. Azzal is előrukkolt, hogy bizony ők az első pillanattól kezdve kiálltak szegény Szaniszló Ferenc mellett, ami persze Szaniszlónak aligha segített az öt támadókkal szemben. Hiszen aki mellett kiáll a Jobbik, az a liberális, szocialista és polgári keresztény európai táborok előtt egy csapásra és egy életre elásta magát. Talán ez is volt a célja a ki tudja kik által „üzemeltetett” Jobbiknak: - Szaniszlót végképp beskatulyázni abba a skatulyába, amelybe Ilan Mohr kérsére Balog nagytiszteletű miniszter úr betette, s amiben – sajnos – az egykor az íratlan szabályokat is mindenben betartó Szaniszló Ferenc mostani műsorainak, komolytalanságot és tiszteletlenséget – vagy szellemi leépülést(?), meghasonlottságot – tükröző divatos, de értelmezhetetlen szóhasználatával önmaga is rásegített. A Szaniszló-ügy egyedüli nyertese tehát a Jobbik volt, mind a zsidó, mind az amerikai nagykövetnek, mind Balog tiszteletesnek és a hőbörgő, díjat visszaadó kommunista-liberálisoknak köszönhetően.

Persze az is tény, hogy ezután Szaniszlót ama bizonyos politikai irányvonalat követők még komolyabban fogják venni, hiszen ez a botor és nagyon ostoba politikai cirkusz kedvezett hitelességének, „mert mindenki láthatta, hogy a nagyhatalmak is hörgöttek a kitüntetés miatt”. A nép tehát Szaniszlót mostantól kezdve isten-

ként tiszteli és bármit mond, ezután azt készpénznek veszik a nézők, mert az USA és Izrael is „becsinált” Szaniszló kitüntetésétől. Pedig nem! Ezt egyedül Balog tiszteletes tette ezt.

Mi a helyzet viszont Szaniszló Ferencel? Miért nem álltak ki mellette rajtam kívül azok az egykori kollégák, akikkel együtt dolgozott, akik szerették és akár tanultak is tőle úgy húsz-huszonöt esztendeje? Miért nem állt ki mellette Tökés László, aki bizony sokat köszönhet annak a Panoráma stábnak, amely a román forradalom előtt, alatt és után percről percre követte a Tökések sorsát és adta hírül a világnak, életét kockáztatva(!), hogy mi történik Tökés Lászlóval és családjával azokban a hónapokban, hetekben és napokban? Miért nem állnak ki azok Szaniszló mellett, akik a délvidéki háborúban életüket köszönthették a már említett stábnak? Mindez számomra érthetetlen és aggasztó. Mert az úgy arra enged következtetni, hogy a gondolkodni tudó és magát európainak valló magyar jobboldal kifejezetten pártfüggő, nem összetartó, és idegeneknek akar megfelelni, pedig csak egy újságíró újságírói díját kellett volna megvédeni egyetlen mondatdal, de nyomatékosan. Ehelyett a nemzeti kormány és annak uniós képviselője is rugótt egyet a megaláztatott és meghasonlott emberbe, aki Echo TV ide vagy oda, a Panorámás szakmai és minőségi munkájáért ab ovo megérdemelt volna Táncsics vagy esetleg egy csak neki szóló díjat, keresztet.

Szomorú ez a mai Magyarország, ahol egyedül a primitív nyilasok primitív utódai aratják le a kormány minisztere botoságának, a kommunista és liberális magyarellenességnek, a belügyeinkbe durván beavatkozóknak és az ő tetteiknek a gyümölcsseit. Ha ugyanis az unió beleszól bizonyos hazai dolgokba, de a kormány azoknak a dolgoknak az ügyében tartja magát az eredeti elképzeléshez, akkor egy Táncsics-díjazott megvédése miért lett volna probléma? Miért nem kérte ki magának Ilan Mohrtól és az USA nagykövet asszonyától a miniszter a belügyeinkbe való beleszólást? Miért nem kéri vissza a kitüntetések a kormány a magyarságukat megtagadó, a magyarok ellen uszító berlini értelmiségitől?

Ezernyi kérdést vet föl ez a tyúkpernyi ügy, amellyel a hazai liberális és kommunista söpredék a magyar kormánnyal és a zsidókkal együtt komoly laufot adott a Jobbiknak.

Ha összehasonlítjuk a korábbi történelmi korokat a maival, akkor látni fogjuk, hogy minden ismétlődik. Horthyék és az akkori kor zsidó közléte, sajtója is ehhez hasonló tragikus ostobaságokkal nagyban segítették Szálasi hatalmát és az abban elkövetett szörnyűségeket. Közéledni vélem azt az időt, amikor a Jobbik lesz kormányon, és ha csak rövid ideig is, de súlyos következményei lesznek annak a kornak – is. Am senki nem mondhatja akkor, hogy ez csak a Jobbiknak köszönhető. Ugyanis a Jobbik ezek nélkül a mérhetetlen politikai ostobaságok nélkül ugyanis nem is létezhetne, nem is létezne. A Szaniszló-ügy mérőföldkő volt tehát a Jobbik életében Ilan Mohr úr öccellenciájának és ostoba, felbújtó tetteitársainak köszönhetően.

Ha a világ olyan ostoba, hogy fasizmusra vágyik, akkor legyen fasizmus. Mert nem Szaniszló műsoraitól lesz valaki zsidógyűlölő, hanem amiatt, ha Szaniszlót a zsidók rugdossák, vele kapcsolatban az izraeli nagyövet követelőzik és a magyar miniszter teljesít... mert erre építheti a Jobbik következő politikai fél évét és ennek szellemében szíthat gyűlöletet. Ha Jobbikos lennének, ugrádoznék örömben, hogy ilyen hülyék a hazai liberálisok, szocialisták és Balog tiszteletes – a Jobbik javára. Azonban nem vagyok Jobbikos, így két dolgot érzek mindössze a Szaniszló-ügyet illetően: keserűséget, mert nincs független és biztonságos, polgárait és értékeit megvédő hazám, valamint hányingert... és ez utóbbinak több oka is van.

Végül csak jelzem: az volna antiszemitizmus, amit tapasztalunk a keresztényeket illetően Egyiptomban (is). Szaniszló nem jelent veszélyt. Ellentétben azokkal, akik visszavetették a kitüntetését, akik vissza is vették, és amely párt ebből komoly politikai előnyhöz jutott.

A Mohr – elég ostobán – megtette a kötelességét... a Mohr (végre haza)mehet(ne)!

Nyílt levél Balog Zoltán miniszternek

Tisztában vagyok vele, hogy a politikai és diplomáciai etikett szerint kiemelt, nagybetűs megszólításokkal kellene illetnem egy minisztert, de szerencsére nem vagyok sem diplomata, főleg nem vagyok politikus, ezért ettől ez esetben tekintsen el.

Azzal is tisztában vagyok, hogy nem fogja elolvasni leveletem, legfeljebb valamelyik titkársági beosztottja, akinek az a feladata és munkaköre, hogy ezeket a leveleket szelektálja.

Hogy mégis levelet írok, az az elmúlt napok szegénytelen eseményeinek a következménye, közelebbről a Táncsics-díj és Szaniszló Ferenc személye körül kialakult helyzet, mert hitvány embernek érezném magam, ha már ezt is szavak nélkül hagynám...

Egy miniszter, ha egymást követő két esetben ilyen súlyos hibát követ el, annak illene távoznia kormányzati szerepköréből, de lehetőleg még a magyar parlament padsoraiból is, példát mutatva maszopos politikus társainak. Meggyőződésem, hogy ezt önként nem fogja megtenni, ha mégis volna hozzá kellő gerince, valószínűleg a főnöke, és mindazok, akik önnél számon kérték egy nemzeti oldalon álló újságíró kitüntetését, részben hatalmas hangzavarral tiltakoznának, ahogy szoktak, részben pedig nem fogadnák el. Hangjuk elhallatszana minimum Brüsszelig, de valószínűbb, hogy New Yorkig. Így egy látványos megdicsőülésben lenne része, mely valószínűleg további bohózatba illő történéseket vonna még maga után. Ezt azért nem kívánám magunknak.

En egy kevés nyugdíjjal rendelkező személy vagyok, de szívvel-lélekkel, sőt génekkel magyar embernek tartom magam, aki Édes Házának tekinti a Kárpát-medencét, erejéhez és adottságaihoz mérten védelmezni is képes lenne, ha a Haza tragikus sorsa ezt megkívánná. Itt azonnal meg kell jegyezni, hogy ennek ellenére nem vagyok revansista, sem sovínista, se kirekesztő, se szélsőséges, sem fasiszta, sem rasszista, sem turista, sem trappista, sem nagypista, valamennyi közkedvelt címkéjüket már az elején elutasítom. Nem vagyok antiszemita sem. Igaz, filozofitának sem tartom magam. Magyar vagyok, aki tisztában van azzal, hogy történelme nem Árpád vezérrel kezdődött, hanem sokkal korábban, és nem vagyok kiválasztott sem, hanem a Magyarok Jóistené-

nek szeretetébe beválasztottak népéhez tartozom. Epp ezért szeretem az igazságot legalább megközelítőleg keresni, életem során széles érdeklődést tanúsítok a körülöttem folyó eseményekre. Böngészem a bibliát és a talmudot, a cion bölcseinek jegyzőkönyvét és Henry Ford nagyformátumú könyvét, figyelemmel kísérem az illuminátusok és egyéb szabadkőműves csoportok ténykedését, vagy a tőkés társaságok világszerte törekvéseit.

De olvasom Szép Ernőt és Heltai Jenőt, Molnár Ferencet és Márai Sándort éppúgy, mint Balassi Bálintot és Petőfi Sándort, Arany Jánost és Kölcsey Ferencet, Juhász Gyulát és Nagy Lászlót, Wass Albertet és Nyíró Józsefet.

Mindezt csak széljegyzetnek szántam, hogy ne tartson valamiféle Sas-kabaréban kigúnyolásra méltó bunkónak, vagy ne gondolja, hogy szeretnék a heti hetes verbális mocskolódásainak egyik céltáblája lenni.

Mindezek után lehet, hogy bocsánatot kell kérnem egy-egy felvetésemért, ha netán tévednék, de nem volt alkalom arról értesülni, hogy tiltakozott volna **Kornis Mihály** a Beszélőben 1993. december 21-én megjelent mondata ellen, szó szerint idézem:

„Mi sokkal jobban gyűlölünk titeket, mint ti minket.”

Ha mégis megtette és én nem szereztem róla tudomást, úgy bocsánatot kérek.

Sajnos az a hír sem jutott el hozzám, hogy súlyosan megdorgálta volna **Schweitzer József** rabbit 2000-ben, a magyar parlamentben tett nyilatkozatáért, miszerint:

„Önök, magyarok, Kelet-Európa szegénye. Egész életemet arra fogom szentelni népemmel együtt, hogy önöknek ott ártsak, ahol tudok.”

Elég világos ars-poetica, nem tudom, hogy visszautasította-e ezt a nyilvánvaló gyalázkodást és fenyegetést. Ha igen, csak nem tudok róla, akkor bocsánatot kérek.

Valószínűleg elkerülte a figyelmemet, de nincs róla tudomásom, hogy hasonló módon tett volna lépéseket **Spiró György** Kossuth-díjának visszavonása ügyében az általa írt verstöredékért, idézem:

„Jönnek a dült keblű mélymagyarok megint, fűzfapóéták, fűzfarajongók, jönnek a szarból.”

Ha ezt mégis megtette, csak nem tudok róla, úgy bocsánatot kérek.

És sorolhatnám az idézeteket Regős Pétertől Kertész Imréig, Esterházy Péteről Landeszmann Györgyig, Paul Lendvától Tom Lantosig, Glatz Ferencről Göncz Kingáig, de azt hiszem már a papír is elpirulna a magyarok iránt megnyilvánult gyűlölet-lavinától. Csak még egy idevágó idézettel szeretném zárni ezeket sorát. Ez a megszívlelendő igazság **Bozóki András** po-

litológus orra alatti résen csusszant ki:

„Ahol szólásszabadság van, mindenkinek jogában áll kifejtjenie, ha nem szereti a magyarokat.”

Ez példaértékű mondat, hiszen a magyarokat saját hazájukban mindenki úgy gyűlölhetheti, úgy gyalázhatja, ahogyan csak akarja, annak kellőképpen hangot is adhat akár a legnagyobb nyilvánosság előtt, a leggátálatlanabb trükkökkel kirabolhatja, évtizedeken át ártatlanok jogfosztásával élhet, sőt felelősségre vonás nélkül ezerszámra gyilkolhatja (lásd. Kun Béla, AVO és egyéb megtorlások) csak azokról nem szabad megemlíteni ezt a tényt, ezt az igazságot tilos kimondani, akik ezt elkövetik, akik ezt a minősíthetetlen gyűlöletet beletáplálják mindenkibe határainkon innen és túl egyaránt. Sőt, körülbelül mennyiségben jár nekik a magyar adófizetők pénzéből a kárpótolás, a kártalanítás, a kártérítés, meg ki tudja még milyen címeken csökkentik a magyar költségvetést.

Őn, Balog Zoltán miniszter, bizonyosságot tett a minap arról, hogy ezekkel egyetért, ön ennek az eszmének és képviselőinek szállás-csinálója kíván lenni és maradni. Felépültek a lakóparkok és a hatalmas irodaházak, ma még üresen állnak, de nemsokára folyamatosan jönnek rendszeres repülőjárataikon a magyargyűlöletűkről világszerte elhíresült kedvezményezettek, hogy a bibliai Kánaán sorsára juttassák a magyart.

Szaniszló Ferenc nem először tett tanúbizonyságot, bátorságáról és gerinces emberségről. Egykor az éles fegyverek zajában éppúgy, mint napjainkban a média frontján. Ezért úgy gondolom, eljött az ideje egy olyan Hűségdíjat alapítanunk, amellyel az ilyenfajta bátor embereket tüntetnénk ki, hogy ne kelljen abban a megaláztatásban részesülniük, hogy egy miniszter kettős tévedése folytán (egyszer, amikor kellő körültekintés nélkül a díjra jelölt, és nem kéri ki a pórázt kezükben tartók véleményét; másszor pedig, amikor a vinnyogók hatására ezt visszavonja és nem áll ki saját döntése igazáért, a sajtó- és véleményszabadság jegyében) ország-világ csúfjává teszük.

Mert az ön által kiemelt kedvezményezettek ezt fogják tenni, hiszen a díj visszavonásával nem fognak megelégedni. Ennyire már volt alkalmunk őket, az arctalan és névtelen egyedeiket és megmondó embereket megis-

merni. És ön, ha még posztján marad, hallgatni fog erről, mert elrendelik önnek a szájarát.

A szerkesztő úr nem gyalázkodott soha, nem állított vérlázító és szemén-szedett hazugságokat, mint a másik oldal, nem hamisította meg a nyilvánvalót, nem sértett meg senkit származása, vallási hovatartozása, szexuális irányultsága okán, nem használt megalázóan trágár kifejezéseket a miniket gyűlölőkre, mert akkor jogos volna az ön intézkedése. Csakis az igazságot mondta ki és kizárólag népet tanította, nem közpiskolás fokon. Ez a mérhetetlen és megbocsájt-

hatalatlan nagy bűne. En kiálltam mind a mai napig Orbán Viktor politikája mellett, és a jelenlegi kormány hatalomra jutásáért szerény lehetőségeimmel mindent megtettem. Ott voltam 2002-ben Orbán Viktor hívó szavára a TF-en és a Kossuth téren, együtt szomorogtam Orbán Viktorral és politikai társaival Ujpesten 2006-ban az elcsalt választási eredmény miatt. Saját ismeretségi körömben hirdetem és vártam 2010-ben pártjuk választási győzelmét, de erre akkor nem számítottam. Az első hívó szóra mentem és a béke menet résztvevője kívántam lenni, fáradságot nem kímélve. Most súlyos töprengések közepette beláttam tévedésemet és elhatároztam, hogy ha önt ezek után pozíciójában meghagyja, vagy ön saját akaratából nem távozik a magyar parlamentből, én soha többet az önök pártjára nem kívánom voksomat adni, és mindent megteszek, hogy erről, épp önre hivatkozva, másokat is lebeszéljek. Ön, mint református lelkész, jól ismeri a bibliát, és tudja, hogy gyümölcseről ismerszik meg a fa. Vagyis nem a hangzatos magyarázkodások és szép szövegek lesznek a döntők, hanem, hogy ki mit tett, amikor alkalma volt rá.

Wass Albert jól ismert versében azt üzeni mindannyiunknak, hogy a csillagok járása változó. Es törvényei vannak a szeleknek, esőnek, hónapnak, fellegeknek és nincsen ború, örökkévaló. Ez úgy is értendő, hogy ha már elvált a brutálvörös, a sunyikék is le-hullik egyszer. Úgy legyen! Úgy lesz! Kelt az Urnak 2013. esztendejében, Kikelt havának 21. napján,

Csabai János által.
Forrás: Politikai Hírfutár
Nemzeti InternetFigyelő

